

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.342/2011/5.szám

A Győri Ítéltábla dr.Varga Rita Mária ügyvéd által képviselt felperesnek a Bihari-Csánk Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetése** iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2011. június 8. napján kelt 4.P.20.438/2011/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. és 14.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (egyszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy leletezés terhe mellett fizessen meg 15 nap alatt 60.700 (hatvanezer-hétszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a Cg.... cégjegyzékszámú "A" Kft-nek 2005. október 6-ig "B", ettől kezdve a cég 2007. augusztus 30-i kezdőidőponttal elrendelt felszámolásáig a perben nem szereplő "C" volt az ügyvezetője. "H" kérelmére "C" adóssal szemben a **Soproni Városi Bíróság** végrehajtási lapot állított ki, a végrehajtási eljárás az alperes mint önálló bírósági végrehajtó előtt folyt .../2005. ügyszámon. Ennek folyamatban léte alatt 2005. december 14-én a felperes és "D" megvásárolták "E"-től az "A" Kft-ben lévő üzletrésze 50%-át 20.000.000,- Ft-ért, amit az eladónak 2005. december 17-ig készpénzben vállaltak átutalni a szerződésben megjelölt számú bankszámlára. A szerződésben „a vevők hat hónap türelmi időt kértek, hogy a társaság mérlegét megismerhessék, döntésüket ettől tették függővé”, és az "A" Kft. ügyvezetője kötelezettséget vállalt a vételár visszafizetésére a vevők elállása esetére. A szerződést a feleken kívül az "A" Kft. ügyvezetőjeként "B" írta alá annak ellenére, hogy az aláírás időpontjában az "A" Kft. ügyvezetője már "C" volt. Az üzletrész-átruházási szerződésben megjelölt bankszámlaszám "C" deviza bankszámlaszáma volt. A felperes és "D" a 10.000.000. - 10.000.000. Ft vételár átutalására az "F" Bank ... fiókjában adott átutalási megbízást 2005. december 19-én a "C" nevére szóló „1"-es végűre módosított bankszámlaszámra, miután kiderült, hogy a szerződésben szereplő „2"-esre végződő "C" nevére szóló bankszámla, devizaszámla. Az átutalási megbízásokon jogosultként "C"t tüntették fel, és 2005. december 20-án "C" bankszámlájára a 20.000.000,- Ft megérkezett. Az alperes "H"-től értesült, hogy az adós "C" bankszámlájára jelentősebb összeg érkezik,

ezért 2005. december 20-án megkereste a "G" Rt. Fiókját, és végrehajtás alá vont 6.829.319.Ft-ot, amelynek átutalását kérte a végrehajtói letéti számlájára, amit a bank teljesített. "C" rögtön értesült arról, hogy a számlájára átutalt 20.000.000 Ft terhére az alperesi végrehajtó a fenti összegben foglalást adott ki, erről a felperest értesítette. A felperes 2005. december 20-án "C"-t faxon „arról tájékoztatta”, hogy a 2005. december 14-i üzletrész-átruházási szerződésben tévedésből az ő bankszámláját tüntették fel, az átutalt 10.000.000 Ft az "I" Kft-t illeti, és kérte "C" intézkedését ennek a visszautalásáról. A felperes az alperest nem kereste meg, végrehajtási kifogást, vagy végrehajtási igénypert nem kezdeményezett. "C" szintén 2005. december 20-án tájékoztatta az alperest, hogy a bankszámlájára „téves utalás érkezett”, és e számlát inkasszálta az alperes 6.829.319.Ft-tal, de ezt az összeget neki haladéktalanul oda kell adnia a jogos tulajdonosának, "E"-nek. Kérte az alperest, gondoskodjon arról, hogy ezt az összeget annak jogos tulajdonosa megkapja. A levéléhez mellékelte a felperes fenti faxát, az üzletrész-adásvételi szerződést, amin akkor még tanúk aláírása nem szerepelt, valamint az általa a "G" Fiókjához írott levelet is. Bejelentette a banknak, hogy téves utalás érkezett a számlájára, ez nem őt, hanem "E"-t illeti. Jelezte, hogy a kapcsolatos dokumentumokat a bankon és az alperesen kívül a Soproni Városi Bírósághoz is „még aznap eljuttatja”. Ezzel ellentétben ugyanakkor nem terjesztett elő végrehajtási kifogást vagy egyéb kérelmet. E levelére az alperes 2005. december 21-én válaszolva tájékoztatta "C"-t, hogy a Vht.217.§. (1) bekezdése alapján a végrehajtó intézkedése ellen végrehajtási kifogást nyújthat be a végrehajtást foganatosító **Soproni Városi Bíróságnál**. E levél azonban „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza az alpereshez, aki 2006. január 14-én tájékoztatta "C"-t, hogy a levél a Pp.99.§. (2) bekezdése értelmében 2006. január 9. napján kézbesítettnek minősül. Az alperes a 2006. január 6-i jegyzőkönyvben megállapította, hogy "C" adós tartozása a számlájára benyújtott azonnali beszédési megbízással megtérült, a befolyt összeg 6.829.319.Ft, ami tartalmazza a végrehajtást kérő követelését, a végrehajtás költségét és a végrehajtói kamarát illető 60.272,- Ft költségátalányt. Az e napon kiállított díjjegyzékében 691.319,-Ft végrehajtási költséget tüntetett fel, és 2006. január 9-én "H" végrehajtást kérőnek 6.077.728.Ft-ot fizetett ki a "C" bankszámlájáról behajtott összegből. Az alperes 2006. február 1-én közölte, hogy már a 2005. december 21-én is tájékoztatta arról az adóst, hogy a végrehajtó bármely intézkedése ellen végrehajtási kifogással élhet. A 2006. január 25-én kelt levelet pedig végrehajtási kifogásnak tekinti és a végrehajtási ügy iratait betérjeszti a Városi Bírósághoz. A Soproni Városi Bíróság "C" végrehajtási kifogását elutasította.

Ezt követően 2006. január 17-én "E" "H" alperessel szemben foglalás feloldása iránti keresetét a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 1.Pf.20.777/2006/3. számú jogerős ítéletével elutasította. A jogerős ítélet indokolása szerint "C" a "G"-nél vezetett számlájára átutalt 20.000.000,- Ft-ból megmaradt 13.138.000.Ft-ot 2005. december 20-án felvette a bankszámláról, és azt ugyanezen a napon "E" tagi kölcsön címén befizette az "A" Kft-nek. Ezután a felperes és "D" elálltak az üzletrész-adásvételi szerződéstől, és "E" "D" visszafizette a 10 millió forintot, de a felperesnek nem fizetett. Mivel az üzletrész-adásvételi szerződéstől a vevők elálltak, így legfeljebb a pénzt tévesen átutaló személy, azaz jelen per felperese lehetne az, aki az átutalt összeg tulajdonosaként igényt tarthatna a vételár összegére, de "E" a tulajdonjogát igazolni nem tudta.

A fentieket követően 2007. május 24-én a felperesnek "H" alperessel szemben elsődlegesen foglalás alóli feloldása, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás iránti keresetét a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Pf.20.030/2010/3. számú jogerős ítéletével elutasította. Az ítélet indokolása szerint a végrehajtási igényper benyújtásának már nem volt helye, mert 2006. január 9-én a végrehajtási eljárás megszűnt, és jogalap nélküli gazdagodás jogcímén sem marasztható "H". A felperesnek arra van lehetősége, hogy "C"-től kártérítést követeljen.

- o - o - o -

A jelen perben a felperes módosított keresetében a Ptk.339.§. és 349.§-a, továbbá a Vht.236.§. (1) bekezdése alapján 8.996.116 Ft végrehajtói jogkörben okozott kár, és ebből 1.011.797.Ft után 2009. március 24. napjától, míg a fennmaradó összeg után 2009. január 1. napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az önálló bírósági végrehajtó alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperes jogellenes magatartása folytán kárként merült fel nála a "C" adós elleni végrehajtási eljárásban az alperes által lefoglalt 6.829.319.Ft, ugyanis már 2005. december 20-án az adós "C" arról értesítette az alperest, hogy téves átutalás történt és nem őt illeti a lefoglalt pénz. Ennek ellenére 2006. január 9-én az alperes a pénzt jogszabálysértéssel utalta ki a végrehajtást kérőnek és csak 2006. február 2-án továbbította a végrehajtási iratokat a **Soproni** Városi Bíróságnak, holott az adós korábbi értesítését már végrehajtási kifogásnak kellett volna tekintenie, és azt három napon belül továbbítani kellett volna a bíróságnak. A lefoglalt összegről való rendelkezés, annak foglalás alóli feloldása az alperes jogsértő eljárása miatt hiúsult meg, mert az alperesnek tisztáznia kellett volna a lefoglalt pénz jogosultját, és csak ezt követően intézkedhetett volna az átutalásról. Az alperes jogellenes magatartása miatt sem a felperes, sem az adós "C", sem pedig "E" nem tudott eredményes jogorvoslati eszközökkel élni. A felperes igénybe vette a rendes jogorvoslati eszközöket a végrehajtási eljárásban lefoglalt összeg megtérülése érdekében, de eljárása nem vezetett eredményre. A felperest a végrehajtási igényper igénybevételének a lehetőségére az alperes nem hívta fel határidőben, így e jogvédelmi eszköztől elesett. Előadta, hogy "E" engedményezéssel megszerezte a **Soproni** Városi Bíróság előtt P.20.051/2006. ügyszámon folyamatban volt és elveszített per perköltségeinek a megtérítésére irányuló követelését 1.011.797.Ft összegben. Ezt a kárt is az alperes okozta a jogszerűtlen foglalásával, továbbá a Városi Bíróság előtt folyamatban volt P.21.045/2008. ügyszámú perben keletkezett összesen 1.155.000.Ft perköltséget is "H" alperessel szemben, aminek a megtérítésére szintén igényt tartott.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a Vht. szabályainak a betartásával járt el. Előadta, hogy "C" adós számlájára nem tévedésből került átutalásra 2 x 10.000.000 Ft, mert a felperes, és a másik vevő is feltüntette "C" nevét az átutalási megbízáson. A felperes 2005. december 20-án kelt levelében azt közölte "C"-nél, hogy az "I" Kft-t illeti a pénz, míg "C" "E"-t jelölte meg az átutalt pénzösszeg jogosultjaként. A "C" adós már 2005. december 20-án azt jelezte, hogy a **Soproni**Városi Bírósághoz fordul, ettől függetlenül az alperes a végrehajtási kifogás benyújtásának lehetőségéről tájékoztatta. A felperest a végrehajtási kifogás és az igényper lehetőségéről tájékoztatnia nem kellett, mert a felperes az alpereshez kérelemmel nem fordult. A felperes

egyértelműen "C" adósnek utalta a kérdéses 10.000.000,- Ft-ot, utólag kitalált indokokkal, gyanús körülmények között szerkesztett üzletrész-adásvételi szerződéssel kívánja indokolni, hogy az nem az adóst illeti. E szerződés színlelt volt, semmilyen kapcsolatban nem állt a teljesített átutalással, amit az is igazol, hogy a cégbírósághoz nem nyújtották be a változás átvezetése végett.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 170.000.Ft + áfa perköltséget. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a Vht.236.§. (1) bekezdése és a Vht.225.§. (2) bekezdése alapján az önálló bírósági végrehajtó alperes felelősségére a Ptk.349.§. (1) és (3) bekezdésében foglaltak az irányadók. Rámutatott arra, hogy a felperesnek lehetősége lett volna végrehajtási kifogást benyújtani, de azt sem 15 napon, sem hat hónapon belül nem tette meg, holott az alperes által végrehajtott végrehajtói foglalásról már annak a napján, 2005. december 20-án tudomást szerzett. Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy az alperesnek már a 2005. december 20-át követő három napon belül be kellett volna benyújtania az adós "C" végrehajtási kifogásnak tekintendő beadványát a **Soproni** Városi Bírósághoz. A végrehajtó intézkedésekor hatályos Vht.217.§-a szerint ugyanis a végrehajtási kifogást még a bírósághoz kellett benyújtani, és csak a Vht. 2008. augusztus 1-től hatályos 217.§.(2) bekezdése szerint kellett azt a végrehajtónál előterjeszteni. A konkrét esetben így a végrehajtási kifogást nem a végrehajtónál, hanem a bíróságnál kellett előterjeszteni, amiről "C"nek is tudomása volt, hiszen már a 2005. december 20-án jelezte az alperesnek, hogy a Városi Bírósághoz fordul. Az adós által benyújtandó végrehajtási kifogás azonban nem pótolta a felperes által benyújtandó végrehajtási kifogást. Rámutatott arra, hogy az alperest nem terhelte tájékoztatási kötelezettség a felperes felé, mert a felperes a végrehajtási eljárásban sem félként, sem érdekltként nem vett részt, a végrehajtó alpereshez kéressel nem fordult, a végrehajtási eljárásban nem lépett fel. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes 2005. december 20-i nyilatkozata szerint az átutalt összeg az "I" Kft-t, "C" adós szerint az "E"-t illeti, míg jelen perben a felperes a téves átutalás miatt azt állítja, hogy ez az összeg őt illeti meg. Ezért az alperes „nehéz helyzetben lett volna" akkor, ha az igényper megindításának a lehetőségéről bárki irányában őt tájékoztatási kötelezettség terhelte volna. Álláspontja szerint nem járt el jogellenesen az alperes akkor sem, amikor 2005. december 20-án a banknál "H" végrehajtást kérő követelésére az adós "C" bankszámláján megjelenő 20 millió forintból az adós tartozását lefoglalta, mert az alperes a Vht.82/A.§-ának megfelelően vonta végrehajtás alá "C" adós rendelkezése alatt álló összeget. A Vht.7.§. (3) bekezdése szerint az adós rendelkezése alatt álló összeg tekintendő pénzügyi intézménynél kezelt összegnek és megállapítható, hogy a 20 millió Ft felett az adósnek rendelkezési joga volt, hiszen a felperes is hozzá fordult, és az adós volt az, aki a 20.000.000,- Ft-ból fennmaradó 13.000.000,- Ft-ot felvette. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a felperesnek azt az előadását, hogy nem tudott arról, hogy az adós "C" számlájára kerül az átutalt 10.000.000 Ft, mert az átutalási megbízás tartalmazza a jogosult bankszámla-tulajdonos adós nevét, amit a felperes tüntetett fel. A felperes rendelkezése volt, hogy "C" adós bankszámlájára kerüljön az átutalt összeg. Ezzel pedig elfogadta, hogy az adós rendelkezése alá kerüljön, ami így a Vht.82/A.§-a szerinti végrehajtás alá vonást lehetővé tette. Azon körülmény pedig, hogy a felperes "C" adóssal szembeni végrehajtási eljárásról nem tudott, nem teszi az alperes intézkedését jogellenessé. Nem tudott a felperes elfogadható

magyarázatot adni arra, hogy amennyiben valós üzletrész-átruházási szerződés jött létre, úgy annak cégnyilvántartási bejegyzése miatt maradt el. Az alperes a Vht. szabályainak megfelelően járt el, mielőtt "H" végrehajtást kérőnek a pénzt kiutalta, meggyőződött arról, hogy halasztó hatályú igényper, illetve végrehajtási kifogás az illetékes bírósághoz nem került benyújtásra. A felperes Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudta igazolni, hogy az alperes a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (továbbiakban: Vht.) szabályait megszegve, jogellenes magatartást tanúsítva kárt okozott volna a felperesnek. "E" követelése a felperesre ugyan engedményezhető volt (BH 2008. évi 299.), azonban az alperes részéről jogellenes magatartás nem állapítható meg, ez az igény is alaptalan. A felperes, illetőleg jogelődje ("E") az eredménytelen, nem megfelelő alperessel, nem megfelelő időben előterjesztett kereseteik miatt az alperessel szemben kártérítési igényt akkor sem érvényesíthetnének, ha az alperes részéről egyébként lett volna jogellenes magatartás. A felperes és az engedményes a keresetindításról történő döntésük kockázatát nem háríthatják az alperesre.

A ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával az alperes módosított keresete szerinti marasztalását kérte. Fenntartotta arra vonatkozó álláspontját, hogy az alperes megsértette az őt terhelő tájékoztatási kötelezettségét. A jelen eljárásban a "C" adósak 2005. december 20-án az alpereshez intézett nyilatkozata tartalma szerint végrehajtási kifogás volt, hiszen arról értesítette az alperest, hogy a lefoglalt összeg nem őt illeti. A felperes az elküldött faxban egyértelműen jelezte az alperesnek, hogy az általa indított átutalás címzettje nem az adós volt. Ebből következően a felperest és "E" személyük felmerülése miatt érdekelteknek kellett volna tekinteni. Így a végrehajtó tájékoztatási kötelezettsége nemcsak a végrehajtást kérő és "C" adós, hanem az egyéb érdekeltek felé is fennállt. Ezért a megtett nyilatkozatok miatt a jogorvoslati lehetőségekről is tájékoztatnia kellett volna az alperesnek az egyéb érdekelteket. Álláspontja szerint az alperesnek nem kell állást foglalni az adott nyilatkozatok valóságát vagy helytállóságát illetően, hanem a szükséges jogorvoslati tájékoztatást megadva a felekre, érdekeltekre bízni, hogy élnek-e azzal. Az alperes nem tájékoztatta a végrehajtást kérőt a lefoglalt pénz eredetéről, az esetlegesen felmerülő jogi problémákról, és nem tájékoztatta a felperest és "E"-t sem az igénybe vehető jogorvoslati lehetőségekről sem. Ezek elmulasztása megalapozza az alperes kártérítési felelősségét. Ellentmondásosnak és iratellenesnek tartotta az ítélet indokolását, mely szerint az elsőfokú bíróság is érdekeltnek tekintette a végrehajtási eljárásban a felperest, mégis azt fejtette ki, hogy az alperest nem terhelte tájékoztatási kötelezettség a felperes felé. Érvelése szerint az alperes "H" végrehajtást kérőnek nem 2006. január 9-én, hanem 2006. január 6-án fizette ki a behajtott 6.077.728.Ft-ot, de csak 2006. január 14-én tájékoztatta az adóst a végrehajtási kifogás benyújtására vonatkozó tájékoztatás kézbesítési hatályának a 2006. január 9-i beálltáról. E tájékoztatás jogszabálysértő volt, mert a végrehajtási eljárást az alperes már 2006. január 6-án befejezte. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, és nem értékelte az adós azon bejelentését, hogy a lefoglalt összeg nem őt illeti, ennek ellenére az alperes a pénz kifizetéséről és a végrehajtási eljárás befejezéséről már a jogorvoslati tájékoztatást megelőzően rendelkezett. Ezzel megghiúsította a végrehajtási kifogás határidőben történt benyújtása esetére is a pénz sorsáról történő bírósági rendelkezés lehetőségét. Az alperesnek a jogorvoslatról való tájékoztatás vélelmezett kézbesítésének megtörténtét követő 15 napig, tehát 2006. január 24-ig várnia

kellett volna a kifizetéssel. Hivatkozott végül arra is, hogy a lefoglalással érvényesített követelés "C" adós és "H" végrehajtást kérő közötti ügyletre vonatkozott, ezért az alperes a foglalással megsértette a Vht.79/D.§-át is, hiszen az adós a bank felé is jelzett közlése ellenére más ügyletből az adós rendelkezése alá került összeget foglalt le.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében - megismételve az érdemi ellenkérelmében foglaltakat - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

Az elsőfokú bíróság az érdemi döntés meghozatalához szükséges releváns tényállást helyesen állapította meg, azt az ítélet tábla az alábbiakkal egészíti ki:

- A Soproni Városi Bíróság 2005. április 28. napján jogerőre emelkedett Pk.50.361/2005. számú fizetési meghagyásával kötelezte a "C" adóst, hogy kölcsöntartozás jogcímén fizessen meg "H"-nak 4.516.750,- Ft-ot, ennek 2003. április 30. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11%-os, 2005. január 1-től a kifizetés napjáig járó évi 8,5%-os kamatát, 135.500,- Ft eljárási illetéket és 113.000,- Ft + 25% áfa ügyvédi munkadíjat. Ez alapján került kiállításra 2005. szeptember 6-án .../2005 ügyszám alatt végrehajtási lap, amely szerint folyamatba tett végrehajtási eljárás az alperes előtt .../2005. ügyszámon folyt.
- A Soproni Városi Bíróság 2006. március 9-én kelt 0803-Vh.829/2005/6. számú, fellebbezés hiányában 2006. március 28-án jogerőre emelkedett végzésével elutasította "C" adós végrehajtási kifogását. A határozat indokolása szerint az adós a bírósághoz 2006. február 2. napján érkezett, 2006. február 15-én pontosított kifogásában a végrehajtás kivizsgálását kérte arra hivatkozva, hogy a számlájára beérkezett nagyobb összegű pénz nem az ő tulajdona, hanem "E"-é. A pénz azért érkezett az ő számlájára, mert az "A" Kft. régi tulajdonosa ő volt, viszont a befizetett vételár nem őt illeti, ezért kérte, hogy zárolják a pénzüsszeget. A Soproni Városi Bíróság e végrehajtási kifogást érdemben elbírálván elutasította. A Vht. 82/A.§. (1) bekezdésére hivatkozva rámutatott, hogy az alperes törvényesen járt el, amikor inkasszóval behajtotta az adós tartozását, mert a fenti jogszabályhely ezt kötelezettségévé teszi. Az a körülmény, hogy az adós számlájára befolyt összeg nem az adós tulajdona, a végrehajtási igényper megindítását teszi lehetővé, ám ezt jelen esetben nem az adós, hanem kizárólag azon összeg jogosultja kezdeményezheti, akit az illet.

Az így kiegészített tényállás alapján sem alapos a fellebbezés. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával is teljes egészében egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik (Pp.254.§. (3) bekezdése).

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítélet tábla az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

A felperes a kárigényét az alperesi végrehajtó állított mulasztására alapította. Az alperes kártérítési felelősségére a Ptk. 349.§-ában meghatározott speciális, és a Ptk. 339.§-ában

meghatározott általános feltételek az irányadók. Így az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének általános feltételei a jogellenes magatartás, az államigazgatási tevékenységgel összefüggő kár, az okozati összefüggés és a vétkesség, míg annak speciális feltételei a kár rendes jogorvoslattal el nem hárítható volta, és az hogy a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A fentiek értelmében az alperes felelősségét csak akkor lehet megállapítani, ha az általános feltételek fennállása mellett a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A speciális és általános feltételek együttes fennállásának a bizonyítása a perben a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján a felperest terhelte.

Egységes abban a bírói gyakorlat, hogy államigazgatási jogkörben okozott kártérítési igény esetében, amennyiben a speciális feltételek nem állnak fenn, úgy a kártérítési felelősség általános feltételeinek a vizsgálata már szükségtelen. (BH2011. 309)

Így a konkrét esetben azt kellett elsődlegesen vizsgálni, hogy a sérelmezett alperesi intézkedésekhez kapcsolódóan, azokkal szemben a felperes igénybe vette-e a rendes jogorvoslati lehetőségeket.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által kifogásolt alperesi intézkedések ellen a felperes nem élt a rendes jogorvoslati lehetőségekkel, ezért a kárigénye jogalap nélküli.

A felperes fellebbezési érvelésével szemben az ítélet tábla álláspontja szerint a konkrét esetben az alperest nem terhelte a felperes felé a végrehajtási eljárásban tájékoztatási kötelezettség. A felperesnek a december 20-i nyilatkozatából (amit egyébként nem is az alpereshez intézett), az tűnt ki, hogy az átutalt összegnek az "I" Kft. a jogosultja, míg "C" adós nyilatkozata szerint az "E"-t illette. Ilyen ellentétes adatok alapján az alperes helyesen járt el, amikor a bejelentést tevő "C" adóst - egyébként helyesen - tájékoztatta a végrehajtási kifogás előterjeszthetőségéről. Általában az egyéb érdekeltnek felé is terheli a végrehajtót a Vht. 9.§-án keresztül érvényesülő Pp-n alapuló tájékoztatási kötelezettség, ez azonban csak akkor állhat fenn, ha a „más érdekelt” személye és érdekelttségének jellege is egyértelműen megállapítható. A konkrét esetben azonban az ellentétes tartalmú nyilatkozatok alapján az alperes - a felperes és "E" konkrét bejelentése hiányában - kellő alappal nem állapíthatta meg, hogy a felperes egyéb érdekeltnek minősülhet-e, így tájékoztatnia sem kellett őt. A felperes még az adóshoz intézett, általa az alpereshez eljuttatott faxlevelében sem formált jogot a végrehajtás alá vont pénzüsszegre.

Az irányadó tényállásból egyértelműen megállapítható, hogy mind a felperes, mind pedig az engedményes "E" 2005. december 20-án tudott már az alperes azon intézkedéséről, hogy az átutalt összegből a kifogásolt összeget végrehajtás alá vonta. Ennek ellenére e sérelmezett intézkedés ellen egyikük sem terjesztett elő az illetékes bíróság előtt végrehajtási kifogást, sem pedig halasztó hatályú végrehajtási igénypert. Az alperesi végrehajtó sérelmezett

intézkedése ellen volt helye rendes jogorvoslatnak, de azzal sem a felperes, sem pedig az engedményes "E" nem élt, nem merítették ki a részükre rendelkezésre álló rendes jogorvoslati eszközöket, amely mulasztásuk önmagában kizárja a végrehajtó alperes államigazgatási jogkörben okozott kár megfizetésére való kötelezhetőségét. (Debreceni Ítéltábla: Pf. 20.478/2006/5.)

A felperes csak akkor tett volna eleget „a rendes jogorvoslattal élés” törvényi követelményének, ha végrehajtási kifogással annak a konkrét alperesi intézkedésnek, illetve mulasztásnak az orvoslását kérte volna, amely miatt előadása szerint károsodott. (BH2008.120)

Az a körülmény pedig, hogy utóbb az engedményes, és a felperes kezdeményezett ugyan eredménytelen igénypert a végrehajtás alá vont követeléssel kapcsolatban, nem mentesíti a felperest a fenti rendes jogorvoslati lehetőségek igénybevételének elmulasztása alól.

A fentiek alapján nincsen annak jelentősége, hogy az alperes a végrehajtást kérőnek 2006. január 9-én, vagy 2006. január 6-án fizette-e ki a behajtott 6.077.728.Ft-ot. Helyesen mutatott rá e körben az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a Vht. szabályainak megfelelően járt el, mert mielőtt "H" végrehajtást kérőnek a pénzt kiutalta, meggyőződött arról, hogy halasztó hatályú igényper, illetve végrehajtási kifogás nem került előterjesztésre, így a végrehajtói kifizetés sem tekinthető jogellenes intézkedésnek.

A felperes a fellebbezésében tévesen hivatkozott a Vht. 79/D. §-ára is. Az adós számlájára átutalt összeg nem került ki az adós rendelkezése alól, amit önmagában igazol, hogy azzal az adós szabadon rendelkezhetett, hiszen a beszédési megbízás érvényesítése után fennmaradó összeget is az adós vette fel. Ezt az összeget nem kezelték ügyleti biztosíték céljára elkülönítve, az nem volt sem óvadék, sem egyéb biztosíték, így a végrehajtást kérő követelése fejében is végrehajtás alá vonható volt.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes felperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a másodfokú eljárásban pernyertes alperes perköltségét. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével bruttó 150.000.-forintban állapította meg.

A felperes fellebbezése által érintett perérték a Pp.24.§ (1) bekezdése alapján 8.996.116.-Ft. Ennek ellenére a felperes fellebbezésén nem az Itv. 46.§ (1) bekezdése szerinti 539.800.-Ft. illetéket, hanem csak 479.100.-Ft.-t rótt le. Ezért a hiányzó 60.700.-Ft. fellebbezési illetéket az Itv. 74.§ (2) bekezdése alapján lelet készítése terhe mellett köteles az iratoknál leróni.

Győr, 2012.évi január hó 25.napján

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: